DATA/ROK	K A L E N D A R I U M
120 r.	Wprowadzenie „wody święconej”, która miała za zadanie wypędzać demony.
0k.136 r.- ok.142 r.	„Święty” Hygin – biskup Rzymu – wprowadza instytucję rodziców chrzestnych.
156 r. (lub 167 r.)	Po męczeńskiej śmierci biskupa Polikarpa i jedenastu wiernych z kościoła w Smyrnie (Turcja) zainicjowano praktykę czczenia zmarłych "świętych" i ich relikwii.
157 r.	Wprowadzono pokutę za grzechy.
190 r.	Pojawiają się pierwsze wzmianki o kulcie relikwii.
II w.	Święty Klemens z Aleksandrii pisał: "Każda kobieta powinna być przepełniona wstydem przez samo tylko myślenie, że jest kobietą". Pod koniec II wieku wyznawcy chrystianizmu zaczynają głosić nauki o dziewictwie Maryi. Wcześniej nikt tego nie twierdził.
200 r.	Nastąpił podział wiernych na duchowieństwo i laikat.
220 r.	Wprowadza się dogmat o konieczności niektórych obrzędów do pozyskania zbawienia.
ok. 310 r.	Wprowadza się praktykę modlitwy za zmarłych.
312 r.	Bitwa pod mostem mulwijskim, w której Konstantyn zwyciężył i zabił Maksencjusza. Z powodu wizji sennej, którą ujrzał przed bitwą Konstanty (miał wygrać dzięki symbolowi krzyża), rok później wydał edykt zrównujący religię chrześcijańską z religiami pogańskimi. Odtąd, z roku na rok, dzięki prochrześcijańskim nastawieniom Konstantyna, pozycja chrześcijaństwa będzie się umacniać, a inne religie będą wypierane. Polityka ta w ostateczności doprowadziła do prześladowania i mordowania niechrześcijan przez fanatyków religijnych. Prześladowani stali się prześladowcami.
314 r.	Uchwalono ekskomunikę dla dezerterów. Dotąd Kościół zabraniał zabijania w obronie koniecznej.
18 październik 315 r.	Cesarz Konstantyn Wielki wydaje dekret (Codex Theodosianus XVI.8.1), który kończy prześladowania chrześcijan. Od tej pory wszyscy Żydzi którzy będą kamienować chrześcijan lub dopuszczać się wobec nich jakiejkolwiek przemocy mają być paleni żywcem. Pomimo tolerowania pogaństwa cesarz Konstantyn Wielki zaczyna faworyzować chrześcijaństwo, między innymi dlatego, że w odróżnieniu od Sopatera (Sopatrusa, Sopatrosa) pewni biskupi chrześcijańscy mówią mu o możliwości przebaczenia jego licznych zbrodni poprzez chrzest. Jako że biskup stołeczny ma możliwość najbliższych relacji z cesarzem, jego znaczenie zaczyna wzrastać wraz ze stopniowym upolitycznianiem kościoła.
320 r.	Za cesarza Konstantyna chrześcijaństwo staje się oficjalną religią Imperium Rzymskiego. Wtedy do Kościoła wchodzi wielu połowicznie nawróconych pogan, którzy czczą nadal pogańską Królową Niebios (Izyda, Diana, Kali), tylko że pod imieniem Maryi, celebrują pogańskie święta pod chrześcijańskimi nazwami, czczą nadal obrazy, posągi i bożki, ale pod imionami świętych (męczenników), np. kult Dionizosa przenoszą na św.

	Dionizego, a kult Izydy na św. Izydora.
ok. 320 r.	W kościołach wprowadza się świece wotywne.
321 r.	Konstantyn Wielki i jego rodzina czczą bożka słońca zwanego Sol Invictus. Konstantyn Wielki, gdy zaczyna przewodzić soborom chrześcijańskim, wywyższa specjalnym edyktem pogańskie święto słońca – niedzielę: „W czcigodny dzień Słońca [venerabili die Solis], niech urzędnicy i mieszkańcy miast wypoczywają, zaś wszystkie sklepy i warsztaty niech będą pozamykane.” Dekret Konstantyna brzmi następująco: "Czcigodny dzień Słońca winien być wolny od rozpraw sądowych i od wszelkich zajęć ludności miejskiej; natomiast mieszkańcy wsi mogą w tym dniu swobodnie uprawiać rolę" (Codex Justinianus, III, 12).
325 r.	I sobór powszechny, zwołany 325 do Nicei (ob. İznik), w Azji Mniejszej przez cesarza Konstantyna Wielkiego w celu przywrócenia jedności chrześcijaństwa skłóconego wewnętrznie z powodu arianizmu; potępiono na nim naukę Ariusza i ułożono wyznanie wiary (symbol nicejski). Sobór nicejski. W wyniku głosowania 250 biskupów sprowokowanego naukami Arrio, księdza heretyka z Aleksandrii, który głosił że Jezus nie jest Bogiem, tylko bóstwem niższej klasy, 248 biskupów głosowało za uznaniem, że "Syn Boga został zrodzony, a nie stworzony, współistotny Ojcu czyli, że Bóg Syn jest tak samo Bogiem, jak Bóg Ojciec i że Bóg jest jeden, ale w różnych Osobach".
ok. 330 r.	Oficjalnie zapoczątkowano kult świętych, gdzie początkowo byli nimi wyłącznie męczennicy za wiarę, i kult relikwii.
343 r.	Synod w Sardyce uchwala kilka postanowień, z których jedno (Kanon 5) stwierdza nadzwyczajną pozycję jaką wśród biskupów katolickich miał biskup Rzymu. Chociaż pod dokumentem tym podpisało się niewielu biskupów, jednakże był to jeden z pierwszych kroków do ustanowienia prymatu Rzymu. Pomimo rosnącego upolitycznienia struktur kościoła biskupi Konstantynopola, Antiochii, Jerozolimy czy Aleksandrii nadal byli uważani za równych biskupowi Rzymu. W przeciągu następnych kilkudziesięciu lat na scenie pozostali już jedynie biskupi Rzymu, Konstantynopola i Aleksandrii, po czym nawet sam biskup Aleksandrii przestał odgrywać większe znaczenie ze względu na słabsze więzi z dworem cesarskim.
1 ok. 346 r. (lub354 r.)	Cesarz Konstancjusz, syn Konstantyna Wielkiego, wydał pierwszy znaczący dekret nietolerancyjny wymierzony w kulty pogańskie (Codex Theodosianus XVI.10.4).
ok. 360 r.	Zaczęto czcić anioły.
364 r.	Na synodzie w Laodycei Kościół zabronił świętowania soboty. W Kanonie XXIX tegoż Soboru widnieje następujący zapis: "Chrześcijanie nie powinni judaizować i próżnować w sobotę, ale powinni pracować w tym dniu; powinni szczególnie uczcić Dzień Pański będąc chrześcijanami, i jeśli to możliwe, nie pracować w tym dniu. Jeśli jednak będą judaizować w tym dniu zostaną odłączeni od Chrystusa" (C. J. Hefele, History of the Councils of the Church).
ok. 375 r	Wprowadza się po raz pierwszy kult „świętych” obrazów.
	Za namową biskupa rzymskiego Damazego I cesarz Teodozjusz I wydał edykt ("De fide Catholica" - Codex Theodosianus XVI.1.2), na którego

27 luty (lub 28) 380 r.	podstawie wszyscy nie-katolicy uznani zostali za przestępców w świetle prawa rzymskiego. Według edyktu jedyną prawdziwą formą chrześcijaństwa jest ta wyznawana przez biskupa Rzymu i biskupa Aleksandrii. Dekret ten zapoczątkował oficjalne i zmasowane prześladowania nie-(rzymskich)katolików przy pełnej aprobacie pierwszego papieża - Damazego I określanego w edykcie mianem Pontifa
maj-lipiec 381 r.	Obraduje drugi sobór powszechny (katolicki) znany jako Sobór Konstantynopolitański I. Biskupi z różnych miast imperium oficjalnie uznają przewodnią pozycję i rolę biskupa Rzymu, Damazego I i czynią go tym samym pierwszym rzymskokatolickim papieżem, co daje początek nowemu systemowi religijnemu w dziejach historii - Kościołowi Rzymskokatolickiemu
381 r. i 382 r.	Kolejne edykty Teodozjusza I zaaprobowane przez Damazego I: początkowo pozbawiają manichejczyków praw obywatelskich oraz możliwości spisywania testamentów majątkowych (381r.) a następnie skazujące ich na karę śmierci (382r.). Edykty te są w następnych latach potwierdzane i skrupulatnie wprowadzane w życie przy pełnej aprobacie papieży, także po śmierci Teodozjusza I i Damazego I. W 445 r. Walentynian III odnawia edykty swoich poprzedników odnośnie manichejczyków. Anastazy nakazuje skazywanie wszystkich manichejczyków na śmierć. Justyn i Justynian ustanawiają karę śmierci nie tylko przeciw manichejczykom trwającym przy swych poglądach, ale także przeciwko byłym manichejczykom, którzy nadal utrzymywali kontakty z manichejczykami lub nie donieśli na nich odpowiednim władzom. Ciężkie kary nakładają także na wszystkich urzędników państwowych, którzy nie donieśli na swoich znajomych sympatyzujących z manichejczykami lub nadal posiadają manichejskie księgi. W roku 382 r. zbiera się także synod w Rzymie, na którym większość kościołów zachodnich uznaje prymat biskupa Rzymu potwierdzając tym samym orzeczenie synodu w Konstantynopolu (381 r.).
385 r.	Po raz pierwszy katoliccy biskupi polecili ściąć innych chrześcijan z powodów wyznaniowych. Miało to miejsce w Trewirze.
387 r.	Jan Chryzostom wygłasza w Antiochii słynne osiem kazań przeciwko Żydom ("Adversus Judaeos"). Mówi w nich otwarcie o tym, iż nienawidzi Żydów, bo robią niegodziwy użytek z Prawa Mojżeszowego (Homilia VI:VI:11). W kazaniach tych nie ma bezpośrednich wezwań do prześladowania Żydów, są one ostro antysemickie i nawołują do odcięcia się od wszystkiego co żydowskie i od samych Żydów.
16 czerwiec 388 r.	Cesarz Teodozjusz I (przy pełnej aprobacie papieża Syrycjusza) w celu powstrzymania arianizmu zakazał wszelkich publicznych dysput odnośnie natury Boga i pozostałych zagadnień teologicznych lub religijnych (Codex Theodosianus XVI.4.2). Od tej pory o Bogu można nauczać jedynie w kościołach i synagogach.
390 r. i 393 r.	Synody w Hipponie i Kartaginie ratyfikują kanon "Pisma Świętego".
391 r. i 392 r.	24 lutego 391 r. Teodozjusz I zakazał wszelkich kultów pogańskich, składania krwawych ofiar i uczęszczania do świątyń pogańskich, które miały zostać zamknięte i zburzone. 8 listopada 392 r. cesarz ustanawił karę śmierci dla tych wszystkich, którzy

	nie poddadzą się dekretowi z 391 r. Wszystko za namową Ambrożego, biskupa Milanu oraz za aprobatą Syrycjusza.
394 r.	Wprowadzono dla kapłanów obowiązek codziennej celebracji mszy.
IV w.	Pierwsza uroczystość Wszystkich Świętych Męczenników zainicjowana przez kościół w Antiochii. Początek okresu mordowania pogan i plądrowania ich świątyń przez chrześcijan podjudzanych przez biskupów, opatów i mnichów. W 347 r. Ojciec Kościoła Firmicus Maternus zachęca władców: "Niechaj ogień mennicy albo płomień pieca hutniczego roztopi posągi owych bożków, obróćcie wszystkie dary wotywne na swój pożytek i przejmijcie je na własność. Po zniszczeniu świątyń zostaniecie przez Boga wywyższeni".
408 r.	W wyniku pogańskich zamieszek w Calama (inaczej Guelma lub Qalmah w Kabylii, dzisiejsza Algieria) i następujących ciężkich prześladowaniach ze strony tamtejszych chrześcijan Augustyn (uznany później za świętego i jednego z Ojców Kościoła), pisze serię listów, w których usiłuje usprawiedliwić stosowanie prześladowań wobec pogan, nawracanie siłą i terrorem oraz zabijanie przeciwników chrześcijaństwa. Powodem okaleczania i zabijania zawsze musi być jednak miłość do Boga i dobro drugiego człowieka
412 r.	Wprowadzono jako regułę chrzest niemowląt, ponieważ była w tamtym czasie bardzo duża umieralność dzieci. Wierzono, że jeśli dzieci umrą, nie zostaną zbawione.
6 styczeń 412 r. (lub 418 r.)	Liczne pogromy i prześladowania Żydów ze strony pseudochrześcijan (katolików) zmuszają cesarzy Honoriusza i Teodozjusza II do wydania dekretu skierowanego do Filipa, zarządcy iliryjskiego, zakazującego ataków na Żydów i palenia synagog, jednakże Żydom nie wolno prowokować chrześcijan.
marzec 415 r.	Zamordowanie Hypatii z Aleksandrii na tle konfliktu pomiędzy Cyrylem Aleksandryjskim a Orestesem – jeden z licznych i typowych przypadków pogromów, których dopuszczali się katoliccy pseudochrześcijanie. Piękna poganka Hypatia była matematykiem, astronomem i filozofem, zaś jej ojciec Teon uważany jest za ostatniego kustosza Muzeum w Aleksandrii. Grupa katolickich mnichów podejrzewając Hypatię o nastawianie Orestesa przeciw świętemu Cyrylowi zewlekła ją z jej powozu i zaciągnęła do kościoła zwanego Caesareum. Tam kobietę rozebrano do naga i zakłuto ją na śmierć dachówkami. Poćwiartowane ciało wywieziono do miejsca zwanego Cinaron, gdzie spalono wszystkie członki Hypatii. Jan, biskup z Nikiu, w swoich Kronikach (84.87-103) usiłował usprawiedliwić tą zbronię faktem, iż Hypatia miłowała się w magii, astrologii i muzyce
9 styczeń 423 r.	Cesarz Teodozjusz II stwierdził (Codex Theodosianus XVI.10.22), iż w jego państwie nie ma już pogan (czyli rzekomo wszyscy obywatele są już albo katolikami albo judaistami). Edykt ten potwierdził istnienie oraz określił formę Kościoła Katolickiego (Kościoła Powszechnego), czyli takiego, w którym chrześcijanami nazywa się najczęściej ludzi zupełnie przypadkowych, nie oddanych całym sercem Chrystusowi i nie odrodzonych duchowo. Po drugie, edykt ten dowodził niemal całkowitego zniszczenia pogaństwa na terytorium Cesarstwa w przeciągu niespełna 40 lat, co nie mogło się odbyć bez gwałtownych prześladowań, pogromów i surowych praw nakładanych

	na pogan.
8 czerwiec 423 r.	Kolejny edykt cesarza Teodozjusza II (Codex Theodosianus XVI.10.24), który dowodził częstych, fanatycznych i brutalnych pogromów mniejszości pogańskiej i Żydowskiej ze strony większości katolickiej. Cesarz zabraniał w nim „stosowania jakiejkolwiek przemocy przeciwko Żydom i Poganom, którzy mieszkają spokojnie i nie usiłują stwarzać kłopotów czy też dopuszczać się jakichś zabronionych czynów” – do czynów zakazanych prawnie należało oczywiście praktykowanie pogaństwa, gdyż na mocy poprzednich dekretów poganie mogli jedynie zachować swoje wierzenia w obrębie teorii i osobistych przekonań. Czynne czy publiczne praktykowanie pogaństwa było nadal karane śmiercią, więc przypadki pogromów pogan „nie tylko wierzących ale i praktykujących” nie były ścigane z mocy prawa.
431 r.	Sobór w Efezie przemienia Maryję z Christotokos, a więc „matka Chrystusa”, na Theotokos – „Matka Boska”. Sobór w Efezie przyjmuje zasadę wiary w boską naturę Jezusa i uznaje Marię za "Bożą Rodzicielkę".
31 styczeń 439 r.	Cesarz Teodozjusz II za namową papieża Leona I wydał edykt (Novella III) mający na celu zahamowanie dalszego rozwoju oraz stopniowe wymarcie judaizmu. Żydom zakazał piastowania ważnych stanowisk publicznych, wznoszenia nowych synagog oraz pozyskiwania nowych współwyznawców. Ci, którym uda się poprzez swe nauczanie pozyskać nowych wyznawców judaizmu mają podlegać konfiskacie mienia i karze śmierci: ”Ponadto, jeżeli [judaista] weźmie górę swymi złymi naukami ponad wiarą innego będzie on oglądał konfiskatę swych dóbr a on sam zostanie wkrótce poddany karze śmierci.”
8 lipiec 445 r.	Cesarz Walentynian III za namową papieża Leona I wydał edykt jednoznacznie ustanawiający bezwarunkowe i oficjalne zwierzchnictwo biskupa rzymskiego nad wszystkimi biskupami katolickimi. Datę tę można uznać za moment oficjalnych narodzin Kościoła Rzymskokatolickiego, który został poczęty mocą dekretu z roku 380 r. i uchwałą Soboru Konstantynopolitańskiego I z roku 381 r.
449 r.	Leon I wprowadza prymat biskupa Rzymu nad innymi biskupami i tym samym staje się pierwszym papieżem w dzisiejszym rozumieniu tego słowa. Dotąd istniało wiele rozproszonych tez o prymacie, a każdy biskup większego miasta nazywany był papieżem, czyli "papa".
451 r.	IV sobór powszechny (zwołany do Chalcedonu), na którym potępiono monofizytyzm. Jako dogmat wiary ogłosił naukę o istnieniu w Jezusie Chrystusie jednej osoby i dwóch integralnych natur — boskiej i ludzkiej (hipostatyczna unia).
494 r.	List papieża Gelazjusza I (Gelazego I), w którym biskup Rzymu pouczał cesarza Anastazjusza I o wyższości władzy papieskiej nad świecką czyniąc się faktycznym i najwyższym władcą całego świata w odniesieniu do religijnej sfery życia obywateli. List ten świadczy o nadzwyczaj silnej pozycji Kościoła Katolickiego i jego papieża u schyłku V wieku oraz jego niesamowitym wpływie na decyzje podejmowane przez władcę świeckiego
V w.	W połowie V wieku dzień 15 sierpnia staje się świętem M.B., a cesarz Maurycjusz ustanawia ten dzień świętem dla całego Cesarstwa.
	Duchowni Kościoła rzymskiego zaczynają wyróżniać się ubiorem od innych

500 r.	wierzących, choć wcześniej ubierali się tak jak urzędnicy państwowi, a więc podobnie jak reszta społeczeństwa.
508 r.	Chlodwik (pierwszy katolicki król Franków) zwycięża resztki Wizygotów, co pozwala papiestwu podporządkować sobie niemal całą Europę Zachodnią. Odtąd władze świeckie podlegają Kościołowi.
528 r.	„Święty" Benedykt z Nursji zakłada we Włoszech pierwszy zakon.
538 r.	Po odsunięciu ariańskich Ostrogotów z Rzymu, wchodzi w życie dekret cesarza Justyniana, stawiający biskupa Rzymu ponad innymi biskupami. Podczas synodu w Orleanie, Kościół rzymski wydaje bardziej rygorystyczne prawo niedzielne niż edykt Konstantyna z 321 r. zakazując w niedzielę wszelkich prac.
539 r.	Zaczęto wpajać wiernym, ze msza jest „ofiarą", a Jezus Chrystus realnie jest obecny na ołtarzu. Ustanowiono władzę papieży.
550 r.	Wprowadzono ostanie namaszczenie chorych.
553 r.	Sobór Konstantynopolitański II, zwołany przez ces. Justyniana I Wielkiego wbrew woli papieża Wigiliusza, który tylko pod naciskiem cesarza zatwierdził jego decyzje. Usiłował bez powodzenia przywrócić jedność z monofizytami.
553 r.	Za pontyfikatu biskupa Wigiliusza Kościól zaczyna szerzyć sprzeczne z Biblią nauki o czyśćcu, jako trzecim miejscu, gdzie dusze trafiają po śmierci człowieka.
26 marzec 565 r.	Cesarz Justynian I (pontyfikat Jana III) zakazał powoływania nowych biskupów za łapówkę lub ze względu na znajomości. Ponadto, wbrew pozwoleniu apostoła Pawła (1 Tymoteusza 3:1-7; Tytusa 1:5-9) biskupom nie wolno odtąd posiadać ani żon, ani dzieci, ani konkubin - wprowadzony zostaje przymusowy celibat wszystkich kandydatów na biskupów (Novella CXXXVII). Jest to rozszerzenie nakazów przymusowego celibatu wypływających z postanowień czwartego soboru powszechnego w Chalcedonie w 451 r., którego 15ty Kanon nakazywał dozgonne bezżeństwo diakonisom, zaś 16ty Kanon zabraniał małżeństw mnichom i zakonnicom, którzy zostali poświęceni Bogu.
582 r.	Cesarz bizantyjski Maurycy ustanowił święto Wniebowzięcia Najświętszej Maryi, które w Europie Zach. zaczęło upowszechniać się począwszy od połowy VIII wieku.
590 r.	Pierwsi chrześcijanie modlą się wyłącznie do Boga. W późniejszych wiekach jednak zaczęto modlić się i szukać pośrednictwa u świętych i Maryi.
593 r.	Papież Grzegorz I zaczyna nauczać o czyśćcu, miejscu gdzie dusze zmarłych cierpią, dopóki nie spłacą długu lub nie zostaną wykupione przez ofiary żywych.
595 r.	Papież Grzegorz I (jako pierwszy) nakazuje represje wobec chrześcijan święcących siódmy dzień tygodnia - Sobotę, gdzie wielu z nich żyło między innymi w Alpach oraz na Wyspach Brytyjskich, gdzie długo nie sięgała moc Kościoła rzymskiego.
VI w.	Za sprawą mnichów irlandzkich spowiedź "na ucho" rozprzestrzenia się w całej Europie. Do tego czasu spowiedź na ogół odbywano publicznie i to bardzo rzadko w ciągu całego życia.

	VI w. - Na mocy cesarskiego dekretu, wszyscy poganie zostali uznani za ludzi bez majątku i praw: "iżby ograbieni z mienia, popadli w nędzę".
600 r.	Papież Grzegorz I narzuca łacinę, jako jedyny język używany do nabożeństwa, mimo że łacina nie była wtedy wszystkim znana.
600 r.	Wprowadza się do liturgii tzw."Godzinki do Matki Bożej"
ok. 610 r.	Wprowadza się Święto Wszystkich Świętych.
638 r.	Szósty sobór w Toledo nakazuje przymusowe ochrzczenie wszystkich Żydów zamieszkałych w Hiszpanii.
662 r.	Zapoczątkowano kult krzyża
680 r.	Sobór Konstantynopolitański III, zwołany przez cesarza Konstantyna IV z poparciem papieża Agatona. Potępił monoteletów, ustalił naukę o podwójnej woli w Chrystusie, tj. woli boskiej i zgodnej z nią woli ludzkiej.
694 r.	Siedemnasty sobór toledański uznaje wszystkich Żydów za niewolników. Ich kapitały ulegają konfiskacie, zostają im też odebrane dzieci od siódmego roku życia wzwyż.
709 r. (783? r.)	Papieże każą całować ludziom swoje stopy. Wprowadzają pogański zwyczaj, niezgodny z naukami i duchem Ewangelii
715 r.	Wprowadzono i zaczęto upowszechniać modlitwy do Marii i świętych.
726 r.	W Rzymie zaczęto czcić obrazy.
6 lipiec 768 r.	Mocą uchwały synodu w Lateranie papież Konstantyn wybrany uprzednio pod przymusem zostaje oślepiony i zamknięty w klasztorze. Jest to typowy przykład brutalnego obchodzenia się kleru ze swoimi wrogami, który stał się normą ich postępowania już na wiele wieków przed powstaniem Inkwizycji.
782 r.	Przykładny i gorliwie zachwalany przez katolików król Franków Karol Wielki na mocy ustanowionego uprzednio Kapitularza (Karol zaoferował Sasom przyjęcie chrztu lub śmierć, Kiersy /Quercy/, wrzesień 774 r.) nakazuje ścięcie jednego dnia w Verden (Verdun) 4500 przywódców Saskich, którzy pierwotnie zadeklarowali chęć przyjęcia chrześcijaństwa, lecz później zbuntowali się i powrócili do praktyk pogańskich. Towarzyszący Karolowi mnich Einhard pisząc biografię władcy usprawiedliwiał działania katolickiego króla tym, że zbuntowani Sasowie powrócili do pogaństwa „jak psy które powracają do swoich wymiocin" („Vita Caroli Magni" – „The Life of Charlemagne", tłumaczenie Samuel Epes Turner, pierwsze wydanie w 1880).
786 r.	Sobór II nicejski – VII sobór powszechny, zwołany przez cesarzową Irenę, najpierw 786 r. do Konstantynopola, potem 787 r. do Nicei (ob. İznik), w Azji Mniejszej, w celu zakończenia sporu o kult obrazów (ikonoklazm); przyjęto na nim dekret o prawowierności czci obrazów.
787 r.	Sobór w Nicei dopuszcza kult krzyża, relikwii i obrazów świętych, choć synod w Elwirze (306 r.) orzekł, że „nie należy czcić obrazów, ani modlić się przed nimi". Dopuszczając kult obrazów i relikwii, anuluje się II przykazanie Boże, które go zakazuje (Wyj.20:3-6). Aby jednak zgadzała się liczba przykazań Bożych (dziesięć) ostatnie przykazanie dzieli się na dwie części, dlatego w katechizmach katolickich nie ma ono nawet podmiotu i brzmi: „Ani żadnej rzeczy, która jego jest". Następstwem tej zmiany w przykazaniach Bożych jest trwający do dziś kult relikwii i obrazów.
	Ostatecznie wprowadzono kult krzyża, kult obrazów i figur, oraz kult

788 r.	relikwii świętych.
835 r.	Grzegorz VI zatwierdza święto Wszystkich Świętych i przenosi go na dzień 1 listopada.
849 r.	Papież Leon IV bezpośrednio współdziałał z cesarzem Lotarem I w prowadzeniu krwawej wojny przeciw Saracenom. Duchowni nie ukrywali już swojej pełnej akceptacji i zgody na rozlew krwi w celach obrony katolicyzmu i katolików.
25 maj 864 r.	Typowy przykład katolickiego sposobu 'chrystianizacji' krajów pogańskich – Borys, chan Bułgarów zmuszony zostaje do przyjęcia chrztu po porażkach w walce z cesarzem bizantyjskim, Michałem III. Chan krwawo tłumi antychrześcijańską opozycję i katolicyzm, zostaje siłą narzucony wszystkim poddanym Borysa. Siłowe nawracanie pogan jest traktowane przez Kościół Katolicki jako ostateczność, jednakże bardzo często stosowana „ostateczność". Słynny metropolita i misjonarz Metody prowadząc katolicką ewangelizację Wiślan styczeń. 880 roku oznajmił ich księciu wprost: „Dobrze by było, synu, abyś się dał dobrowolnie ochrzcić na swojej ziemi, bo inaczej będziesz wzięty w niewolę i zmuszony przyjąć chrzest na cudzej ziemi."
869 r./870 r.	Sobór Konstantynopolitański IV, zwołany przez ces. Bazylego I Macedończyka w porozumieniu z papieżem Hadrianem II. Dotyczył sporu między papiestwem i patriarchą Konstantynopola, Focjuszem. Sobór potępił Focjusza, pozbawił go godności, którą ten jednakże w kilka lat później odzyskał; sobór ten nie uzyskał nigdy uznania w formie takiej jak 7 poprzednich soborów i przez wielu historyków i teologów katol. nie jest uważany za powszechny
26 styczen 880 r.	Synod w Konstantynopolu wprowadza zakaz wybierania laików na biskupów. Uchwała ta jeszcze bardziej pogłębia istniejący już podział katolickich pseudochrześcijan na duchowieństwo i laikat.
890 r.	Zapoczątkowano kult Józefa.
927 r.	Rozbudowuje się hierarchię kościelną, ustanawia się Kolegium kardynalskie.
965 r.	Biskup Rzymu Jan XIII wprowadza tzw. „chrzest dzwonów".
14 kwiecień 966 r.	Mieszko I, władca Polski, przyjął chrzest wraz ze swą drużyną. Kościół Rzymskokatolicki jest już wówczas w pełni ukształtowanym systemem religijnym nominalnego chrześcijaństwa, który z Chrystusem ma w rzeczywistości niewiele wspólnego. Bezwzględne posłuszeństwo papieżowi, stosowanie przemocy i terroru, brutalna nietolerancja, promowanie tradycji kosztem prawdy Pisma Świętego, kult obrazów i zmarłych, adaptacja obrzędów i praktyk pogańskich do chrześcijaństwa, zakaz wypowiadania się katolików-laików na temat zagadnień duchowych, uzależnienie zbawienia laików od duchownych oraz brak intymnej, głębokiej i rzeczywistej więzi zdecydowanej większości katolików z Chrystusem – czyli to co wiemy o Kościele Katolickim dziś było już ponurą rzeczywistością także 1000 lat temu. Jednak odrodzenie prawdziwego chrześcijaństwa oraz pragnienie powrotu do życia według zasad pierwotnego kościoła apostolskiego ujawniło jeszcze mroczniejszą i o wiele bardziej demoniczną stronę religijnego systemu Rzymu.
988 r.	Wprowadzono i zaczęto upowszechniać Dzień Zaduszny, który był dniem modlitw za wszystkich zmarłych. Pomysłodawcą był „święty" Odilo opat

	klasztoru z Cluny.
993 r.	Papież Leon III zaczął kanonizować zmarłych.
998 r.	Wprowadzono post w piątek.
X w.	Odo z Cluny głosi: "Obejmować kobietę to tak, jak obejmować wór gnoju..."
1000 r.	Biskup Rzymu Sylwester II ostatecznie zatwierdza błędną naukę o czyśćcu. Ten sam biskup Rzymu ostatecznie ustanawia uroczystości Święta Wszystkich Świętych i Dnia Zaduszek.
1015 r.	Wprowadzono przymusowy celibat dla duchownych, aby rozwiązać problem przejmowania spadków przez ich rodziny. Dotąd duchowni mieli żony i dzieci.
1054 r.	Michał Ceruliusz, patriarcha kościoła wschodniego i Leon IX (pośrednio) obrzucili się nawzajem klątwami.
1077 r.	Biskup Rzymu Grzegorz VII zapoczątkował funkcjonowanie „klątwy kościelnej”.
1079 r.	Papież Grzegorz VII, wywodzący się z kręgów zakonnych, wprowadza celibat, który przedtem obowiązywał tylko zakonników. Do XI w. duchowni mieli żony i dzieci, gdyż i apostołowie byli żonaci.
1079 r.	Piotr Pustelnik zaczyna upowszechniać modlitwę różańcową.
1080 r.	Wprowadzono zakaz czytania Biblii przez wiernych, upoważniając do tego jedynie duchownych, którzy następnie mieli ją wykładać wiernym, zgodnie z naukami Kościoła.
1090 r.	Podczas pierwszych krucjat chrześcijanie przyjmują na Wschodzie różaniec, który służył poganom do zmawiania modlitw ku czci bogini Kali, czczonej na Wschodzie jako Dziewica i Królowa Niebios. Dlatego większość pacierzy różańcowych skierowanych jest do Królowej Niebios. Różaniec rozpowszechnił rodzaj mechanicznej modlitwy, gdzie modlący się powtarza w kółko te same słowa, czasem i bezmyślnie, jak to czynili poganie, którym chodziło o ilość pacierzy, a nie o ich jakość.
1095 r.	Papież Urban II krytykuje prześladowania pielgrzymów przez Turków. W efekcie rycerze Europy i prości ludzie ruszyli na Jerozolimę. Zainicjował w ten sposób pierwszą wyprawę krzyżową.
1099 r.	Masakra Muzułmanów i Żydów w Jerozolimie (w tym ok. 70 000 Saracenów). Kronikarz Rajmund d'Aguilers pisał: "Na ulicach leżały sterty głów, rąk i stóp. Jedni zginęli od strzał lub zrzucono ich z wież; inni torturowani przez kilka dni zostali w końcu żywcem spaleni. To był prawdziwy, zdumiewający wyrok Boga nakazujący, aby miejsce to wypełnione było krwią niewiernych" ("Historia Francorum qui ceperunt Jeruzalem").
XII w.	Uczony i filozof, święty Tomasz z Akwinu głosił, że zwierzęta nie mają życia po śmierci ani wrodzonych praw, oraz że "przez nieodwołalny nakaz Stwórcy ich życie i śmierć należą do nas".
1123 r.	Sobór Laterański I, zwołany przez papieża Kaliksta II. Pierwszy sobór powszechny, zwołany na Zachodzie. Zatwierdził konkordat wormacki, potępił symonię i konkubinat duchowieństwa, ponowił nakaz celibatu.
1139 r.	Sobór Laterański II, zwołany przez papieża Innocentego II. Zlikwidował schizmę spowodowaną nie zaakceptowanym powszechnie wyborem papieża, potępił naukę Piotra z Bruys o Eucharystii, ustalił zasadę nietykalności osobistej kleru (privilegium canonis), wydał dekret banicyjny na Arnolda

	z Brescii.
1140 r.	Ułożono, zatwierdzono i zaczęto wpajać wiernym przekonanie o istnieniu siedmiu "świętych" sakramentów: chrztu, bierzmowania, eucharystii, pokuty, namaszczenia chorych, święceń kapłańskich i małżeństwa. Do tego czasu udzielano sakramentów w sposób nieuporządkowany (np. słowiańscy księża za jeden z sakramentów uznawali postrzyżyny!).
1163 r.	Sobór w Tours prowadzony pod wodzą papieża Aleksandra III nakazuje władzom świeckim więzić ludzi uznawanych przez Kościół rzymski za heretyków. Konfiskata mienia oskarżonych jest dla władz świeckich dodatkową motywacją, aby więzić i palić na stosie jak największą ilość oskarżonych.
12 czerwiec 1169 r.	Dzień 12 czerwca (zniszczenie grodu i świątyni w Arkonie w 1169r.) jest dniem pamięci holokaustu dokonanego na naszym lechickim ludzie przez rzymsko-katolicką bestię w imieniu Chrystusa na ustach.
1179 r.	Sobór Laterański III, zwołany przez papieża Aleksandra III po zwycięskiej walce z Fryderykiem Barbarossą. Unieważnił wszystkie czynności wyznaczonych przez cesarza antypapieży, ustalił konieczność 2/3 głosów do ważności wyboru papieża (konklawe), wydał szereg przepisów dotyczących karności duchowieństwa, obłożył ekskomuniką katarów i wydał pierwsze dekrety antyżydowskie. Sobór Laterański IV, zwołany 1215 przez papieża Innocentego III, potępił albigensów i waldensów, postanawiając przeciwko nim zbrojną krucjatę, określił naukę o sakramentach, wprowadził obowiązek dorocznej spowiedzi wielkanocnej, zakazał zatwierdzania nowych zakonów. Po raz pierwszy w soborze uczestniczyli biskupi ze środk.- wsch. Europy. Delegacji polskiej na sobór przewodniczył arcybp H. Kietlicz.
1184 r.	Papież Lucjusz III żąda na rzecz Kościoła części dobytku oskarżonych o herezję. Wraz z cesarzem niemieckim Fryderykiem Barbarossą wydaje nakaz prześladowania i uśmiercania heretyków za pośrednictwem władz świeckich, co oznacza formalny początek inkwizycji jako instytucji kościelno-państwowej. Kościelni inkwizytorzy przekazują władzom państwowym osądzonych z klauzulą, aby nie karać ich śmiercią, co jest jednak obłudną formalnością, gdyż są obecni, aby dopilnować wykonania wyroku śmierci, a gdy nie zapada, oskarżają urzędników odpowiedzialnych za jego wykonanie o wspomaganie heretyków. Nietolerancja i prześladowania zrodzone przez ten związek Kościoła i państwa są sprzeczne z duchem Ewangelii.
1190 r.	Kościół zaczyna sprzedawać odpusty za grzechy, pomimo iż Nowy Testament uczy, że zbawienie jest darem Bożym w Chrystusie i nie można go nabyć za pieniądze.
1200 r.	Do XII wieku chrzci się przez zanurzenie, gdyż tylko taki chrzest może symbolizować śmierć Chrystusa i Jego zmartwychwstanie oraz pogrzebanie starego człowieka i wynurzenie nawróconego.
1202 r. – 1204 r.	IV krucjata zainicjowana przez Innocentego III, by wesprzeć krzyżowców w Palestynie. Na skutek polityki Henryka Dandolo, żołnierze Chrystusa zwrócili się przeciwko Bizancjum i zdobyli Konstantynopol, z zaciekłością grabiąc i wyrzynając mieszkańców. Na koniec spalili miasto. Zrabowano niesłychane ilości złota i srebra a skala przemocy przekroczyła wszelkie ówczesne normy wojenne. Na zdobytym terenie utworzono efemeryczne państewko nazwane Cesarstwem Łacińskim. Przypieczętowało to rozłam

	między chrześcijaństwem wschodnim a zachodnim.
1204 r.	Zaczęto szerzyć przekonanie o świętości hostii.
1204 r.	Początek rzeczywistej działalności "Świętej" Inkwizycji.
1208 r.	Innocenty III zaoferował każdemu, kto chwyci za broń, oprócz prolongaty spłat i boskiego zbawienia, również ziemię i majątek heretyków oraz ich sprzymierzeńców. Rozpoczęła się krucjata, której celem było wymordowanie Katarów. Szacuje się, iż krucjata pochłonęła milion istnień ludzkich, nie tylko Katarów, ale dotknęła większą część populacji południowej Francji.
1215 r.	Papież Grzegorz VII (1073-85) chciał wprowadzić spowiedź uszną (gdy stał się papieżem), lecz dogmat w tej sprawie wydaje dopiero IV sobór laterański. IV sobór laterański zatwierdza jako dogmat przeistoczenie chleba i wina w ciało i krew Chrystusa, które następnie ofiarowane jest za grzechy. Dogmat mówi również, że „msza święta jest prawdziwą i dosłowną ofiarą składaną Bogu”. Według katechizmu katolickiego w czasie mszy „ofiaruje się prawdziwe ciało i krew Chrystusa, a nie ich symbol”.
1220 r.	Papież Honoriusz nakazuje, aby ludzie oddawali hostii taki sam kult, jaki należny jest samemu Bogu (łac. latria). Parafianie oddają opłatkowi taką cześć żegnając się, gdy przechodzą obok kościoła lub gdy wchodzą do niego, czy też na widok hostii obnoszonej w procesji. Opłatek jest jednak wytworem ludzkiej ręki, dlatego oddawanie mu czci należnej tylko Bogu jest bałwochwalstwem, sprzecznym zarówno z II przykazaniem Bożym (Wyj.20:4-6), jak i z duchem Ewangelii (Jan 4:24).
1229 r.	Sobór w Tuluzie zakazuje pod karą śmierci wszystkim z wyjątkiem duchownych posiadania a nawet czytania Pisma Świętego, nie tylko w językach narodowych, ale i w łacińskim!
1231 r.	Nakaz papieski zalecał palenie heretyków na stosie. Pod względem technicznym pozwalało to uniknąć rozpryskiwania się krwi.
1234 r.	Papież Grzegorz IX nakłania do krucjaty przeciw chłopom ze Steding, którzy odmawiają arcybiskupowi Bremy nadmiernej daniny. Pięć tysięcy mężczyzn, kobiet i dzieci ginie z rąk krzyżowców, a zagrody owych chłopów zajmują osadnicy obdarzeni nimi przez Kościół.
1244 r.	Na soborze w Narbonne zdecydowano, aby przy skazywaniu heretyków nikogo nie oszczędzano. Ani mężów ze względu na ich żony, ani żon ze względu na męża, ani też rodziców ze względu na dzieci. "Wyrok nie powinien być łagodzony ze względu na chorobę czy podeszły wiek. Każdy wyrok powinien obejmować biczowanie".
1245 r.	Sobór Lyoński I, zwołany przez Innocentego IV w okresie ostrej walki pomiędzy Rzeszą i Kościołem o prawa do Italii. Na soborze odbył się proces przeciw cesarzowi Fryderykowi II, zakończony jego detronizacją jako króla niem. i cesarza rzym. Sobór zatwierdził również kościelne prawo procesowe (inkwizycja) opracowane wcześniej przez papieża.
1252 r.	Papież Innocenty IV zatwierdza bullą Ad extirpanda użycie tortur i głodu wobec posądzonych o herezję. Inkwizytorzy, (zwykle dominikanie), torturują ludzi m.in. przy pomocy: wykręcania i łamania kości, wyrywania paznokci, miażdżenia palców i głowy, oślepiania, przypiekania rozpalonym żelazem.

1263 r.	Zatwierdzono przyjmowanie komunii pod jedną postacią.
1264 r.	Urban VI wprowadza święto Bożego Ciała.
1274 r.	Sobór Lyoński II, zwołany przez Grzegorza X, był przede wszystkim próbą pojednania pomiędzy Kościołami wschodnim i zachodnim. Posłowie Kościołów wschodnich zaakceptowali przedłożoną na soborze naukę o prymacie papieskim, o siedmiu sakramentach oraz formułę Filioque. Sobór przyjął też obowiązujący do dziś dekret o wyborze papieża (Ubi periculum) i zobowiązał prowincje kościelne do składania dziesięciny na rzecz wyprawy krzyżowej.
1275 r.	Pojawiły się dyskusje na temat płacenia daniny. W odpowiedzi papież ekskomunikował całe miasto - Florencję.
XIV w.	Wybucha epidemia czarnej śmierci. Kościół wyjaśniał, że winę za ten stan rzeczy ponoszą Żydzi, zachęcając przy tym do napaści na nich.
1300 r.	Kościół wprowadza zwyczaj corocznego wyklinania ludzi o innych przekonaniach niż nauki hierarchów Kościoła. Dokonywano tego w "Wielki Czwartek"
1311 r.	Klemens V jako pierwszy koronuje się potrójną koroną władcy wszechświata
1311 r. – 1312 r	Sobór Vienneński, sobór Kościoła zachodniego w Vienne, zwołany przez papieża Klemensa V. Potępił błędy ruchu religijnego begardów i beginek oraz spirytuałów, przyzwolił, pod naciskiem przybyłego z armią Filipa IV Pięknego, na rozwiązanie zakonu templariuszy.
1313 r.	Sobór w Zamorze ponownie zarządza zniewolenie Żydów i pod groźbą ekskomuniki żąda wykonania postanowienia przez władze świeckie. Antysemickie dekrety kościelne będą pojawiać się aż do XIX w.
1314 r.	Chrzest przez zanurzenie - według wzorców znanych z Biblii - ostatecznie zamieniono na polewanie wodą głowy osoby chrzczonej
1349 r.	W ponad 350 niemieckich miastach i wsiach giną niemalże wszyscy Żydzi, na ogół paleni żywcem. W ciągu jednego roku chrześcijanie wymordowali więcej Żydów niż niegdyś, w ciągu dwustu lat prześladowań, poganie wymordowali chrześcijan. To tylko jeden z wielu epizodów pogromów Żydów, gdyż podobne zdarzenia miały miejsce przez cały okres panowania chrześcijaństwa.
1377 r.	Robert z Genewy wynajął bandę najemników, którzy po zdobyciu Bolonii ruszyli na Cessnę. Przez trzy dni i noce, począwszy od 3 lutego 1377 roku, przy zamkniętych bramach miasta, żołnierze dokonali rzezi jego mieszkańców. W 1378 roku, Robert z Genewy został papieżem i przyjął imię Klemensa VII. W tym samym roku papieżem Urbanem VI został Bartolomeo Prignano i Kościół miał dwóch zwalczających się papieży. Klemensa VII uznano później za antypapieża.
XV w i XVI w.	Na soborze Florenckim i Trydenckim wprowadzono dogmat o czyścu. Kwitnie praktyka sprzedaży odpustów od kar czyśćcowych.
1414 r. – 1418 r	Sobór w Konstancji zabrania laikatowi spożywania wina w czasie komunii, pomimo iż Pismo Święte nakazuje spożywać komunię pod dwiema postaciami: chleba i wina - tak na pamiątkę przebitego ciała Chrystusa, jak i przelanej przez Niego na krzyżu krwi.
	Sobór w Bazylei, sobór powszechny, zwołany przez papieża Marcina V w celu

1431 r. – 1449 r	przeprowadzenia reform w Kościele, dialogu z husytami i zapobieżenia ekspansji Turków w Europie. Spór papieża Eugeniusza IV (następcy Marcina V) z ojcami soborowymi doprowadził do zawieszenia przezeń soboru (1431–33), a potem do przeniesienia obrad 1437 r. do Ferrary, następnie 1439 r. do Florencji. Większość ojców soborowych pozostała w Bazylei, gdzie ogłosili dekret (soboru w Konstancji) o wyższości soboru nad papieżem. W 1439 deponowali Eugeniusza IV i wybrali Feliksa V (ostatniego w Kościele antypapieża). Sobór Bazylejski rozwiązał się 1449, uznając władzę papieża Mikołaja (zastępcy Eugeniusza IV). Dokonania soboru: głębokie reformy struktur kościelnych oraz porozumienie z husytami (utrakwistami) w formie kompaktów praskich okazały się nietrwałe. Także zawarte we Florencji podczas soboru z inicjatywy Eugeniusza IV unie z Kościołem prawosławnym (1439) i Kościołem ormiańskim nie przetrwały próby czasu.
1439 r.	Wprowadzona przez Grzegorza I nauka o czyśćcu (593 rok) wywołała wiele kontrowersji, a dobrze płatne odpusty i msze za dusze zmarłych okazały się dla Kościoła tak intratnym biznesem, że sobór we Florencji uchwala dogmat, według którego można nabyć zbawienie cierpieniem w czyśćcu i ofiarami. W ten sposób, ludzkimi uczynkami (odpustami i ofiarami), kwestionuje się doskonałość ofiary Chrystusa, która wystarcza, aby zbawić każdego pokutującego grzesznika. Sobór watykański II utrzymuje ten dogmat, i wyjaśnia, że: "Od najwcześniejszych czasów w Kościele dobre uczynki ofiarowano Bogu za zbawienie grzeszników". Kupczenie odpustami praktykowane przez Kościół rzymski wywołuje Reformację i przyczynia się do powstania kościołów protestanckich. Trwa ono niestety do dziś.
1439 r.	Zatwierdzono dogmat o siedmiu sakramentach
1441 r.	Sobór florencki wydaje formalny zakaz obchodzenia Soboty, jako dnia świętego. Sobota święcona była przez wielu chrześcijan jeszcze w XV w. (jak wynika np. z zapisków soboru w Bergen), zwłaszcza przez waldensów i anabaptystów, a za ich sprawą przez wielu chrześcijan m.in. na terenie Czech, Moraw, Słowacji i Śląska.
1450 r. – 1750 r.	Okres polowania na czarownice. Straszliwymi torturami zamęczono setki tysięcy kobiet posądzanych o czary.
1484 r.	Papież Innocenty VIII oficjalnie nakazał palenie na stosach kotów domowych razem z czarownicami. Zwyczaj ten był praktykowany przez trwający setki lat okres polowań na czarownice.
1492 r.	Kolumb odkrył Amerykę. Inkwizycja szybko postępuje śladami odkrywców. Tubylców, którzy nie chcieli nawrócić się na wiarę chrześcijańską mordowano. Gdy była taka sposobność, przed zabiciem oporni Indianie byli przymusowo chrzczeni.
1493 r.	Bulla papieska uprawomocniła deklarację wojny przeciwko wszystkim narodom w Ameryce Południowej, które odmówiły przyjęcia chrześcijaństwa. W praktyce kobiety i mężczyzn szczuto psami karmionymi ludzkim mięsem i ćwiartowanymi żywcem indiańskimi niemowlętami. Wbijano ciężarne kobiety na pale, przywiązywano ofiary do luf armatnich i puszczano je z dymem. Mordowano, gwałcono, ucinano ręce, nosy, wargi,

	piersi. Gdy katoliccy "misjonarze" zawitali do Meksyku, żyło tam około 11 milionów Indian, a po stu latach już tylko półtora miliona. Szacuje się, że w ciągu 150 lat zabito co najmniej 30 milionów Indian.
1512 r.	Sobór Laterański V, zwołany przez papieża Juliusza II, zakończył się 1517 za Leona X. Odbywał się w okresie największego kryzysu Kościoła. Potępił dekrety soboru w Pizie (nie uznanego za powszechny), wystąpił przeciwko niemoralnemu życiu duchowieństwa. Nie dokonał jednak postulowanej powszechnie reformy Kościoła, czym przyspieszył reformację, zapoczątkowaną przez Marcina. Lutra pół roku po zamknięciu obrad soboru.
1542 r.	Papież Paweł III wzmacnia pozycję Inkwizycji. Inkwizycja otrzymuje nad całym katolickim terytorium taką samą władzę, jaką wcześniej cieszyła się w Hiszpanii.
1545 r.	Sobór w Trydencie uznaje ludzkie tradycje przyjęte przez Kościół za autorytet w sprawach wiary przynajmniej równy Pismu Świętemu!
1545 r.	Ostatecznie zatwierdzono chrzest dzieci poprzez polanie im głowy wodą
1546 r.	Sobór w Trydencie dodaje do kanonu Pisma Świętego kilka ksiąg: Tobiasza, Judyty, 1 i 2 Machabejską, Mądrości, Syracha, Barucha, modlitwę trzech młodzieńców i dwa rozdziały w księdze Daniela.
1563 r.	Tradycja Kościoła staje się ważniejszym źródłem objawienia niż Pismo Święte , które znajduje się na indeksie ksiąg zakazanych
1568 r.	Hiszpański trybunał inkwizycji wydaje nakaz śmierci na trzy miliony Niderlandczyków, którzy - jak brzmi hasło wypisane na kapeluszach "gezów" - wolą być "raczej Turkami niż papistami".
1572 r.	We Francji 24 sierpnia w masakrze znanej pod nazwą Dnia Świętego Bartłomieja zamordowano 10 000 protestantów. Papież Grzegorz XIII napisał potem do króla Francji Karola IX: "Cieszymy się razem z tobą, że z Boską pomocą uwolniłeś świat od tych podłych heretyków".
1584 r.	Papież Grzegorz XIII w bulii "In coena Domini" zrównuje protestantów na równi z piratami i zbrodniarzami.
1585 r. – 1590 r.	Krótka kadencja Sykstusa V zaowocowała zakazem wstępu do watykańskich archiwów dla świeckich uczonych. Na rozkaz papieża wyryto przed wejściem napis: "Kto tutaj wejdzie, będzie natychmiast ekskomunikowany". 1 czerwca 1846 r. zakaz ten zostanie rozszerzony nawet na kardynałów, a wstęp będzie możliwy tylko za specjalną zgodą papieża.
17 luty 1600 r.	Spalono na stosie Giordano Bruno, który głosił on, że wszechświat jest nieskończony i jednorodny (z czego wynikał pogląd, że ludzie nie są jedynymi inteligentnymi istotami w kosmosie). Religię uznawał za uproszczoną wersję filozofii a liturgię za wynik zabobonu. Kościół skazał go za herezję doketyzmu.
1615 r.	Trybunał inkwizycyjny zabrania głoszenia teorii heliocentrycznej.
1633 r.	Trybunał inkwizycyjny skazuje 70-letniego Galileusza za to, iż głosił zasady heliocentryzmu nie potrafiąc ich udowodnić. Gdyby nie zawarta z Inkwizycją ugoda polegająca na publicznym wyrecytowaniu formuły odwołującej i przeklinającej swoje "błędy", zostałby skazany na stos. Galileusz do końca życia znajdował się pod nadzorem Inkwizycji.
1650 r.	W Nowej Anglii prawnie zakazano noszenia ubrań z "krótkimi rękawami, gdyż mogłyby zostać odsłonięte nagie ramiona". Chrześcijanie zaczęli uważać, że wszystko, co zwraca uwagę na świat fizyczny jest bezbożne.

1707 r.	Wprowadzono "nabożeństwa pasyjne" - kult Męki Pańskiej
1789 r.	Papież Grzegorz XVI gani wolność sumienia jako "szaleństwo", "zaraźliwy błąd" i wypowiada się przeciwko wolności handlu książkami.
1836 r.	Grzegorz XVI w nowym wydaniu indeksu ksiąg zakazanych uzależnia czytanie Biblii w językach narodowych od zgody Inkwizycji. Zakaz obowiązywał do 1897 r.
1 czerwiec 1846 r.	Wydano zakaz wstępu do watykańskiego archiwum nawet kardynałom, bez specjalnego zezwolenia papieża.
1846 r.	Papież Grzegorz XVI (1831-46) potępia w encyklice Mirari Vos ideę rozdziału kościoła od państwa, wolność sumienia nazwa "zgubnym błędem, który przywodzi państwa do ruiny", a wolność prasy "zaraźliwym błędem". Papież Pius IX (1846-78) mówi, że: "Doktryny czy brednie w obronie swobód sumienia to absurd i najzaraźliwszy błąd, straszliwa plaga, której należy się wystrzegać jak ognia." Papież Leon XIII (1878-1903) pisze: "Bezprawiem jest domagać się, bronić, czy nadawać ludziom bezwarunkową wolność myśli, mowy, pióra, czy nabożeństwa."
1852 r.	Do życia liturgicznego wprowadzono "nabożeństwa majowe" ku czci Maryi
1854 r.	Papież Pius IX ogłasza dogmat o Niepokalanym Poczęciu Maryi. Dogmat ten głosi, że Maria urodziła się bez tzw. „grzechu pierworodnego”, tak samo jak Jezus, a więc, że matka urodziła Marię w sposób nadprzyrodzony.
1854 r.	Uroczyście ogłoszono, że zbawienie można pozyskać tylko w Kościele rzymsko - katolickim
1855 r.	Sprzeciw Kościoła wobec Konstytucji Stanów Zjednoczonych. Kościół głosił: "Wolność to bluźnierstwo, wolność to odwodzenie innych od prawdziwego Boga. Wolność to mówienie kłamstw w imię Boga". Wcześniej, do Kongresu Stanów Zjednoczonych, Kościół wniósł projekt ustawy zabraniającej wydobywania z łona ziemi ropy naftowej, którą Bóg tam umieścił, aby czarci w piekle mieli czym pod kotłami palić.
1856 r.	Do życia liturgicznego wprowadzono święto Serca Jezusowego
1870 r.	Papież Pius IX ogłasza dogmat o nieomylności papieża, de facto zrównując papieża z Bogiem, gdyż tylko Bóg jest nieomylny.
20 czerwiec 1894 r.	Papież Leon XIII oznajmia uroczyście, że: "Na tej ziemi zajmujemy miejsce Boga Wchechmogącego".
25 styczeń 1897 r.	Papież Leon XIII wpisuje na INDEX ksiąg zakazanych: BIBLIE.
początek XX w.	Papież Leon XIII uzasadnia karę śmierci: "Kara śmierci jest niezbędnym i skutecznym środkiem dla osiągnięcia celu Kościoła, gdy buntownicy wystąpią przeciw niemu i naruszą jedność duchową". Pius X oświadczył dosłownie: "Religia żydowska była podstawą naszej religii, została jednak zastąpiona nauką Chrystusa i nie możemy uznać dalszej racji istnienia tamtej".
1 wrzesień	Pius X nakazał katolickim duchownym składać "Przysięgę modernistyczną", która każe wierzyć, że "Kościół (...) został bezpośrednio i wprost założony przez (...) Chrystusa", oraz nakazuje potępiać "tych, którzy twierdzą, że Wiara, przez Kościół podana, może stać w sprzeczności z historią" oraz "sposób rozumienia i wykładania Pisma św., który, pomijając tradycję

1910 r.	Kościoła, analogię Wiary i wskazówki Stolicy Apostolskiej, polega na pomysłach racjonalistycznych". Przysięga miała zapobiec "zamętowi w umysłach wiernych co do istoty dogmatów" wynikającego z postępującej edukacji społeczeństwa. Przysięgę zniesiono w 1967 r.
1917 r.	Heretycy mogą odetchnąć ulgą. Po prawie 700 latach nowy "Codex Juris Canonici" znosi tortury! Duży wpływ na decyzję miało powstanie komunizmu w Rosji, którego Kościół się przestraszył.
1939 r.	Papież Pius XII w liście do hierarchii kościelnej USA dopatruje się przyczyny "dzisiejszych nieszczęść" nie w faszyzmie, lecz m.in. w krótkich spódnicach pań. Poparcie Piusa XII dla hitlerowskiej napaści na Polskę znalazło swój wyraz w encyklice z 20 października 1939 r. Papież uznał ją za "walkę interesów o sprawiedliwy podział bogactw, którymi Bóg obdarzył ludzkość."
1941 r.	Tuż po agresji III Rzeszy na ZSRR z watykańskich drukarni wysłano do sztabu wojsk niemieckich duże transporty ukraińskich i rosyjskich modlitewników. Watykan podbite obszary ZSRR podporządkował nuncjaturze berlińskiej oficjalnie akceptując zagarnięcie tych ziem przez Hitlera. Watykan akceptuje antysemickie poczynania rządu Vichy i wyraża zgodę na uchwalenie tzw. "Statutu Żydów". Wyrażono nadzieję, że nie ograniczy on prerogatyw Kościoła.
12 wrzesień 1945 r.	Tymczasowy Rząd Jedności Narodowej ogłosił unieważnienie konkordatu zawartego pomiędzy Polską i Watykanem w 1925 r. Zdaniem polskich władz, stało się tak z powodu jednostronnego zerwania go przez Stolicę Apostolską w czasie II wojny światowej. Konkordat z Watykanem, który obowiązywał do 12 września 1945 r., zawarty został w Rzymie 10 lutego 1925 r. W imieniu prezydenta Stanisława Wojciechowskiego podpisy pod nim złożyli: ambasador Władysław Skrzyński oraz prof. Stanisław Grabski; pełnomocnikiem papieża Piusa XI był sekretarz stanu kardynał Piotr Gasparri. Konkordat został przyjęty przez Sejm 26 marca 1925 r., po burzliwej debacie.
1945 r.	Pius XII w orędziu wigilijnym staje w obronie głównych oskarżonych o zbrodnie przeciwko ludzkości. Kuria rzymska interweniuje w sprawie ułaskawienia 200 zbrodniarzy hitlerowskich, w tym m.in. katów polskiego narodu, Franka i Greisera. To niewielki epizod w szeroko zakrojonej akcji ratowania hitlerowców przed odpowiedzialnością karną.
1946 r.	Studenci wydziału prawa Uniwersytetu w Cardiff, rozważają, czy Pius XII powinien zasiąść na ławie oskarżonych przed Międzynarodowym Trybunałem w Norymberdze za całokształt prohitlerowskiej polityki Watykanu w okresie 2. wojny światowej.
1948 r.	Papież PIUS XII (zw. Papieżem Hitlera) wydaje index wsród którego było 4.126 książek, ale książki Hitlera „Mein Kampf” („Moja Walka”) - NIE wpisuje.
1950 r.	Pius XII ogłosza dogmat o wniebowzięciu Maryi, wynosząc jej kult jako "Orędowniczki", pomimo iż Pismo Święte mówi, że "jedynym orędownikiem między Bogiem i człowiekiem" jest Jezus Chrystus.
	Pius XII poucza: "To, co nie jest zgodnie z prawdą czy z normą obyczajową

1954 r.	nie ma prawa istnieć". Chodzi oczywiście o prawdy i moralność zgodne z nauczaniem Kościoła.
1965 r.	Paweł VI ogłasza Maryję "Matką Kościoła" nadinterpretując słowa skierowane przez Chrystusa z krzyża do Marii i apostoła Jana
1966 r.	Watykan znosi indeks ksiąg zakazanych, bo nie spełnia już zadania i naraża Kościół na ostrą krytykę.
1975 r.	Papież Paweł VI wyjaśnia w liście do arcybiskupa Coggana, że kobieta ma zakazany wstęp do stanu duchownego, ponieważ "wykluczenie kobiet z kapłaństwa jest zgodne z zamysłem Boga wobec swego Kościoła", choć specjalnie powołana Papieska Komisja Biblijna (składająca się z wybitnych biblistów) orzekła wcześniej, że nie ma przeciwskazań. Zdanie papieża nadal jest ważniejsze od wniosków wypływających z lektury Biblii. Pawła VI poparł Jan Paweł II.
1980 r.	Beatyfikacja jezuity José de Anchieta, który twierdził: "Miecz i żelazny pręt to najlepsi kaznodzieje". Podczas beatyfikacji masowego mordercy Indian, papież Jan Paweł II nazwał go apostołem Brazylii, wzorem dla całej generacji misjonarzy i siebie samego. Nie pierwszy to przypadek wyniesienia zbrodniarza na ołtarze.
1992 r.	Papież Jan Paweł II ogłasza, że potępianie Galileusza za głoszenie heliocentrycznego poglądu, iż Ziemia krąży wokół Słońca (a nie na odwrót), było błędem. Rehabilitacja Galileusza trwała 359 lat.
1993 r.	Watykan uznaje istnienie państwa Izrael.
13 marzec 2000 r.	Kościół przyznaje, że w ciągu wieków popełnił wiele grzechów w dziedzinie praw człowieka i wolności religijnej. O przebaczenie proszeni są m.in. Żydzi, kobiety i ludy tubylcze. Za przebaczeniem nie idą żadne czyny, które mogłyby naprawić lub upamiętnić wyrządzone krzywdy, ale za to wizerunek Kościoła poprawia się w oczach wiernych.
2 lipiec 2006 r.	2 lipca przewodniczący Papieskiej Rady do Spraw Rodziny kardynał Alfonso Lopez Trujillo mówi w wywiadzie dla dziennika "Il Tempo", że aborcja "to zbrodnia bardziej przerażająca niż wszystkie wojny światowe". Czyli, że usuwanie nieświadomych istnienia embrionów lub zapłodnionej komórki jajowej jest gorsze niż mordowanie świadomych dzieci przez żołnierzy i w obozach zagłady.
17 maj 2010 r.	Papież Benedykt XVI zmienił Imię Boga. Bóg nie ma nosić już Imienia Jahwe, ale Adonai - takie dyrektywy w sprawie liturgii wydała Kongregacja ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów. "Jahwe", zgodnie z dyrektywą, ma zniknąć z liturgii słowa, pieśni kościelnych i modlitw, oraz z tekstów i przekładów biblijnych gdzie dotąd używano starotestamentalnego tetragramu JHWH.